

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД
ВНОХД № 364/2013 г. НО 4с-в
21.05.2013г.

ДО

адв. Антоанета М. Груев
защитник на Гергана Илиева Павлова
- Червенкова
гр. София , бул. „Витоша” № 99, ап.62

Съгласно разпореждане на СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НК, 4 състав, ВНОХД № 364/2013г., на основание чл.351, ал.4,т.3 от НПК, приложено връщаме ви жалбата получена в САС на 17.05.13г ,тъй като определение № 156/18.04.13г. по описа на САС е окончателно и не подлежи на обжалване пред ВКС.

Разпореждането подлежи на обжалване в 15 /петнадесет/ дневен срок от уведомяването.

Ву87ен
№ 29.05.2013 - 15¹⁸7

СЕКРЕТАР:

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
14-05-2013
559/14

ЧРЕЗ
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

ДО
ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

ЖАЛБА

от адв. Андриета М. Груева и адв. Гачо В. Трудев –
защитници на **ГЕРГАНА ИЛИЕВА ПАНКОВА-
ПЕРВЕНКОВА**, ЕГН [REDACTED] съдебен адрес:
София, бул. "Витоша" № 99, ап. 62

срещу: Определение № 156/13 от 18.04.2013 г. по
по ВНЧД № 364/2013 г. на Софийски
апелативен съд, НО, 4-ти състав

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА СЪДИИ,

На основание чл. 422, ал.1, т. 5 НПК моля да отмените Определение № 156/13/18.04.2013 г. по ВНЧД № 364/2013 г. на Софийски апелативен съд, НО, 4-ти състав, като недопустимо, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на процесуални правила.

1. Липсващо основание

Определението на САС е бланкетно и не е посочено никакво правно основание за постановяването му, освен чл.341, ал.1 НПК, който е препращаща норма. Самата препращащата норма не е самостоятелно правно основание. Основанията за отмяна са изброени в чл. 334 НПК. В случая не е налице нито едно от тях и вероятно по тази причина САС не сочи никакво основание.

2. Несъществуващо основание

Апелативният съд приема и се позовава на алинея 2 на чл. 16 НПК, каквато в закона не съществува. Такава не съществува и в НК. Ако допуснем, че съдът има предвид чл. 16, ал. 2 от ЗЕЕЗА (а не НПК или НК), то тази хипотеза не е налице. Нормата на чл. 16, ал.2 ЗЕЕЗА касае случай, при който съдията-докладчик прекратява производството по екстрадиция, какъвто не е процесния случай. Определението на САС е постановено от съда в целия му състав, а не от съдията-докладчик. Освен това съдията-докладчик сам прекратява производството по чл. 16, ал.2 ЗЕЕЗА преди то да се е развило пред съда, а не след като съдът е разгледал делото. На трето място, прекратяването по чл. 16, ал.2 ЗЕЕЗА е само в хипотезата на чл.6 ЗЕЕЗА, която не е налице. Член 6 ЗЕЕЗА сочи, че "не се допуска екстрадиция", а САС приема, че само и единствено на основание чл. 6 ЗЕЕЗА може да се прекрати едно екстрадиционно дело, което е неправилно като извод.

Handwritten notes and signatures:
- Top left: "1" above "СА САС"
- Middle: "ЖАЛБА" and "ЖАЛБА" written multiple times
- Right side: "15.05.2013" and "15.05.2013" written vertically
- Bottom right: "15.05.2013" and "15.05.2013" written diagonally
- Various other illegible handwritten marks and signatures

6

В процесния случай е налице определение на СГС, с което той, правилно, се е произнесъл по допустимостта на искането за екстрадиция и като е преценил, че то е нередовно от формална страна е постановил определение, с което е прекратил производството. Съдебни производства за екстрадиция се прекратяват не само на основание чл.16, ал.2 ЗЕЕЗА, а и на други законови основания – чл. 66 ЗЕЕЗА препраща към НПК, който е приложим закон в производството.

Атакуваното определение на САС, като е постановено на несъществуващо основание, а по чл. 334 НПК и на липсващо основание, е състояние на правна неопределеност на съдебния акт.

Нарушен е и чл. 305, ал.3 НПК – в мотивите си САС не е посочил правните съображения за постановеното определение, което води и до необоснованост.

2. Подмяна на фактите от съда

САС приема, че „Клетвени показания“ от П.Ян МакГинли по същество представлявали молба за екстрадиране на Гергана Червенкова – стр.3, ред 44 и сл. от определението. От представените от САЩ „Клетвени показания в подкрепа на молба за екстрадиране на Гергана Червенкова“, направени от П.Ян МакГинли е видно, че самият МакГинли ги е озаглавил като показания в подкрепа на молба за екстрадиране, а не като самостоятелна молба. Съдът е изопачил фактите.

САС е изпаднал в противоречие със закона и със самия себе си. Веднъж приема, че вербалната нота е молба за екстрадиция, а втори път, че клетвените показания на П.Ян МакГинли били молба за екстрадиция. Да се приемат за тъждествени различни неща е недопустимо нито по пътя на тълкуването, нито по пътя на заместването.

4. Двоен стандарт

Съдът приема, че искания за екстрадиция за европейския съюз се правят с молба, а за САЩ и други страни – с нота. С това съдът дерогира чл. 11 от Договора за екстрадиция между правителствата на България и САЩ и чл.9, ал.1 от ЗЕЕЗА. Аргументът, че такава била практиката на българската прокуратура, не я прави законна и правилна. „Извървяната пътека“ на тази практика (съгласно протеста на СГП) не я превръща в законов път. Практиката не е закон, още повече, че тя е порочна. А и ако приемем, че практиката има приоритет пред закона, трябва да изменим цялата правна система на България като приемем съдебния прецедент и англосаксонската правна система и отречем европейската континентална система, на която е основано българското право.

Българските граждани са равни пред закона – чл.6, ал.2 от Конституцията, и е недопустимо при екстрадицията на едни да се изисква молба, а спрямо други – нота, клетвени показания или телеграма (т.3 от декларация от Джули Б. Мартин).

Ако се остави в сила едно такова определение на САС, би се утвърдила една порочна и незаконна практика на българския съд.

5. Аргумент за по силното основание

Неправилно, САС приема, че само европейската заповед за арест трябвало да съдържа определени реквизити и форма, докато за молбата за екстрадиция от САЩ се изисквало единствено писмена форма. Член 9, ал.1 ЗЕЕЗА изисква молба за екстрадиция, със следните реквизити - подадена от компетентен орган на молящата държава до Министерство на правосъдието на Република България. Ето защо изводът на съда, че нота, клетвено показание на някой си или телеграма било равнозначно на молба за екстрадиция, е неправилен. Факт е, че липсва молба за екстрадиция от Департамента по правосъдие на САЩ.

6. Противоречие с Европейската конвенция за екстрадиция (ЕКЕ)

Ако се приеме, че екстрадиция се иска с нота, клетвени показания или телеграма, а не с молба, то самият Договор за екстрадиция между правителствата на САЩ и България като нормативен акт противоречи на чл. 28 от Европейската конвенция за екстрадиция. Чл.28, ал.1 и 2 от ЕКЕ предвижда, че конвенцията отменя всеки двустранен договор за екстрадиция, който ѝ противоречи, в т.ч. и Договора за екстрадиция между България и САЩ. Поради тези обстоятелства, с този въпрос ще бъде сезиран освен Европейския съд по правата на човека, но и Комията по права на гражданите, правосъдие и вътрешни работи на Европейския съюз, както и Съда на ЕС в Люксембург..

7. Разкъсване на делото на две части

С атакуваното определение САС вместо СГС се е произнесъл по половината от предмета на делото за екстрадиция – по допустимостта, а по втората половина – по основателността, е оставил да се произнесе СГС. Налице е разкъсване цялостта на процеса и разглеждане на делото на парче и в две части от две съдилища. Недопустимо е едно съдебно решение да бъде предопределено и разделяно на части.

8 . Други съществени нарушения на процесуални правила

Член 20 ЗЕЕЗА, който САС е посочил за основание, не съдържа ред за проверка и отмяна на определения на първоинстанционния съд в екстрадиционните производства, поради което определението на апелативния съд е постановено при съществено нарушение на процесуални правила.

Самият факт, установен от САС, че документите на САЩ са представени непроведени показва, че са недопустими и не следва да се разглеждат от българския съд.

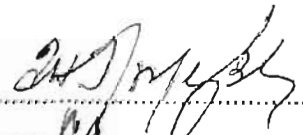
Определението на САС не прегражда пътя на съдебното производство по принцип, но то прегражда пътя за съдебен контрол досежно допустимостта на искането за екстрадиция. Съдебният акт на САС няма как да бъде атакуван като незаконосъобразен по никакъв начин. Ако бъде атакуван с въззивната жалба срещу решението на СГС, то ще следва апелативният съд сам да отмени собственото си определение, което е невъзможно.

Предвид изложеното и на основание чл. 422, ал.1, т. 5 НПК моля да отмените Определение № 156/13/18.04.2013г по ВНЧД № 364/2013 г. на Софийски апелативен съд, НО, 4-ти състав, , като недопустимо, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на процесуални правила.

ПРИЛОЖЕНИЯ:

- 1. Пълномощни
- 2. Препис

С уважение: 1.....

 2.....
